

[Undervisningsministeren.]

den dertil skikkede Presse, at der i hvert Fald er Mulighed for at faa frem ogsaa, hvad der er sagt fra anden Side.

Her staar:

„Centralforbundet“

— det er altsaa skrevet under Redaktørens Ansvar, det er ingen ringere end Larsen-Ledet, der hæfter for det —

„havde haft Audiens hos Undervisningsministeren for at andrage om Indførelse af Alkohollære i Skolerne. Man havde faaet en velvillig og imødekomende Modtagelse, og der var vistnok“ — nu kommer det —

„indenfor Bevægelsen Enighed om, at den nuværende Undervisningsminister i den Henseende er den bedste, vi har haft.“

Det ærede Medlem mente, jeg kunde have bidraget til at føre denne Alkoholundervisning, der naturligt hører hjemme under Naturhistorieundervisning og under Sundhedslæren, og som der er mindet om i Reskripterne af 1904, 1906 og 1910 — og jeg har opfrisket det, det enedes jeg ogsaa med Deputationen om, ved den offentlige Omtale af dem i Pressen —, ind i de københavnske Skoleplaner, der skal revideres.

Men det ærede Medlem, der øjensynlig efter at være steget ned fra det andet høje Ting nu som Vejlekredsens Repræsentant her har høje Maal, og som ved sin Tale forleden som kirkepolitisk, maaske ogsaa skolepolitisk Ordfører, som Ordfører i saadanne høje moralske, høje ædruelige og høje kirkelige Spørgsmaal, ganske stille har skudt den gamle Ordfører til Side — det ærede Medlem Hr. Vejen og andre Venstreordførere havde paa disse Omraader deres aandelige Afstamning i Grundtvigianismen, det ærede Medlem har sin andetsteds, i indre Mission, ikke just Vilhelm Becks, jeg vil snarere sige i den Efter-Vilhelm-Beck'ske meget konservative Landmission — det ærede Medlem burde have forberedt sig til dette Ordførerskab, som man bør lægge Mærke til, for det kan pege i visse Retninger, som har deres Betydning, kirkepolitisk. Vi saa da ogsaa, at aldrig saa snart havde det ærede Medlem holdt sin interessante Tale, før en præstelig Repræsentant for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen fra Viborg, stod op og tog Ordet, han vejrede illoyal Konkurrence, det gjaldt om at være paa Pletten, her var en lille Vending i Sigte.

Ja, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit burde have forberedt sig til denne sin nye Gerning. Tidligere var det ærede Medlem jo stærkt optaget af sociale

Interesser, jeg erkender meget villigt det; f. Eks. paa Samsø i sin Tid i Hjelpekassen, det anerkendes ogsaa af Smaafolk derovre, viste det ærede Medlem megen social Interesse. Jeg husker det ogsaa fra min Socialministertid i Landstinget, skønt det forekom mig nok til Tider, at der var slidt noget paa den sociale Interesse af den parti-agitatoriske Opgave, som det ærede Medlem kastede sig over.

Men det ærede Medlem burde, siger jeg, have forberedt sig til denne Opgave — og har maaske ogsaa gjort det, men saa forstaar jeg ikke Bebrejdelsen. Det ærede Medlem, der er kyndig i Skole- og Kirkespørgsmaal, ved, det forudsætter jeg, at Københavns Skolevæsen er noget for sig. Allerede ved Anordningen af 1814 for Landet, Købstæderne og København blev der sat et skarpt Skel mellem København og de andre; i Forordningen for København omtales Kancelliet ikke, medens det omtales for Købstæderne og for Landet. Denne Selvstændighed for Københavns Skolevæsen blev slaaet fast i Forordningen af 1844. Og paa det Grundlag har Københavns Skolevæsen senere udviklet sig og er ganske selvstændigt. Det har i økonomisk Henseende været Københavns Kommune en meget kostbar Historie.

For Skoleplanen i København har jeg derfor ikke det allermindste Ansvar, og jeg har som Undervisningsminister ikke den mindste Indflydelse paa dennes Udformning; Indflydelsen og Ansvaret har de øverste Skoleautoriteter her i København, altsaa Skoledirektionen og Skoleborgmesteren, som er gode konservative Embedsmænd. Hvis det ærede Medlem, som hun burde, kender disse Forhold — og det gaar jeg ud fra —, saa var Bebrejdelsen mod mig, eller Angrebet paa mig — man mærkede jo Hensigten, man mærkede, hvad der laa bag — ganske urimeligt.

Men det ærede Medlem fik derunder Lejlighed til at nævne — og det var vist det, der særlig skulde frem —, at paa denne Skoleplan var Religionstimerens Antal indskrænket. Det var nok det, der var Meningen, det var det, der var det vigtigste at faa slaaet fast, og det skulde jeg have Ansvaret for. Det er altsaa, som jeg har oplyst, Skoledirektør Fossing og Borgmester Kaper i første Linie, saa hvis Venstrepressen vil lave Agitation derpaa, skal de ogsaa henholde sig til dem og ikke til mig. Men for øvrigt skal jeg gerne sige, at jeg hører ikke til dem, som mener, at virkelig ægte Religiositet staar i ligefremt Forhold til Religionstimerens Antal i Folkeskolen eller til Præste-